

Светослава Славова

МРАЗЯ КЛИШЕТА

стихове

СВЕТОСЛАВА СЛАВОВА

МРАЗЯ КЛИШЕТАТА

chitanka.info

*„To see a World in a Grain of Sand
and a heaven in a Wild Flower
hold infinity in the palm of your hand
and Eternity in an hour.“*

William Blake

*„Във зрънце пясък ако искаш да
съзреш света,
и в диво цвете рая,
във шепата си затвори ти вечността,
и в час един безкрая.“^[1]*

^[1] превод: Владимир Свинтила ↑

ОБИЧАМ ДА СЕ ОГЛЕЖДАМ...

Обичам
да се оглеждам
в мъжките прозорци
и после
камъни да хвърлям

Зад мен — пожар
от счупени витрини
Пред мен —
цял
стъклен
град

СТРАХУВАМ СЕ ДА ПРОИЗНАСЯМ ДУМИТЕ...

*Страхувам се да произнасям думите —
ще ме ударят
Не е ли по-добре
да си лежат написани
и да кротуват във главата ми —
удобно разположили се семки в тиква*

БЕЗПОКОЙСТВИЕ

*Лятото свършва
а щурците
още
раират
нощната му повърхност.*

ЖАЖДА

*„Подари ми
своя ябълка,
не от дървото.“*

НАСИЩАНЕ

„Казах
ябълка
Да ми дадеш,
Не себе си“

МРЪСНОТО МИ ТЯЛО СЕ СЪБЛИЧА...

*Мръсното ми тяло
се съблича,
сваля дрехите,
под душа встъпва —
Венера,
от хлориран
дъжд
родена.*

ГНЕВЕН

Оскъдна
на целувки,
тялото
ми
забрави.

От днес
желанията затворници
ще бъдат.

ПО ПЛАНИНСКАТА ПЪТЕКА...

*По планинската пътека
се изкачвахме
— слънчасали кози —
Когато ти се спря:
„Нещо по бедрото ми пълзи“
и вдигна ослепителната си пола.
Едвам задържащ
огнена въздишка
отговорих:
Да,
танцува
бенка на бедрото ти
блести...*

ИСКАМ В ОБЯТИЯТА ТИ...

*Искам
в обятията ти
да се впусна
и да започна
едно
тъй дълго
жадуване
отсъствие*

ТАКА

*„Не ми давай отдих, никога не
ми прощавай“*

Хулио
Кортасар

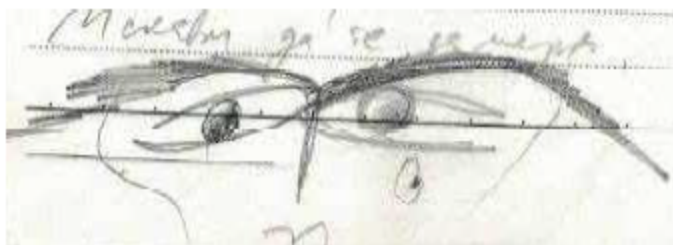
*Дръж опнат
камшика на надеждата,
не позволявай
дъх
да си поема
след дългата целувка
ме блъсни с мълчание
и не насищай жаждата
по тебе
Остави ме
да те галя с думи
Печатчетата
на душата ти
да търся
по всичко,
до което се докосват
ТВОИТЕ ПРЪСТИ
Да въздишам
по обяснени или не отсъствия.
Да те търся
в безброй бележки.*

Движението
на очите да отгатвам
да се премятам славословно
и славославно
Да те забавлявам — така далеч
от устните, които молеха целувка
когато ах, аз бях на трона
Така че
мълчи
на
пре
се
кул
ки
юздите дърпай
нрава ми обзедвай,
та щом във кръг покорно
запръхти
и захарче приеме от
ръката ти,
да ме удавиш
с водопад от ласки
— ТАКА —
да дишам и да пия
ОБИЧТА ТИ.

ПАРФЮМ

по Патрик Зюскинд

Ухание
на хубава жена —
мокра нишка
в жежкия следобед.
Щурците млъкват,
стават
на крака —
край тях
минава
хубава жена.

НЕ Е ЛИ ГЪЛЪБЧЕ...

*„Не е ли гълъбче
В съня си?“*

*Неохотно съгласие
капна върху ми
Уплашена, литнах.*

ТЕЛАТА НИ...

*Телата ни —
на любовта пособия —
крила размахват
докато опрат
в небесния таван.*

ПОНЕЖЕ СВИКНАХ...

*Понеже свикнах
с признанията в обич,
млъкваш
не казваш вече нищо.
О, така е трудно
докато те търся,
изгубвам себе си.*

Не, ти правилно не можеш...

*Не,
ти правилно
не можеш да разчиташ
крайпътните ми знаци.
Затуй,
посоката ако объркаш, плачеш
в бодливия мрак на парка.*

ВИДЯХ ТЕ

Сред тълпата
 беше е приятели
и тъкмо правеше
 поредния завой
в живота си,
 този път с очила.
 Аз стоях и те гледах.
Испита ли съжаление?
Може би затова забави крачка.

СПЯЩА

*О пиеща
наслада жено,
остави ми
глътка сън
накрая.*

СЕМИОТИКА БЕЗКРАЙНА...

*Семиотика безкрайна
е светът
а ние —
на ръба
застанали,
играем джаз*

ПРОСТРАНСТВА СЪС РЪЦЕ СЪЗДАВАМЕ...

*Пространства
със ръце създаваме —
автопортрети на плътта
„Самата в себе си“*

Като опиум...

*Като опиум
те взимам
ден по нощ
глътка и дъх
За да забравя
да не извикам
да не въстана...
и да остана.*

Любовта е сън...

*Любовта е сън
Сънят — влак
Стоя на перона
и чакам*

ДА

И нека да съвпаднем

мойто тяло

с твойто —

ръбче

и извивка

улегналост след

възвишение

О, мили

викът е нож

разделя ни окървавени

ТИ СИ ИМЕ...

*Ти си име,
което измиват вълните,
равнина,
от дъждовете менена
вехнещо цвете —
и нищо
не е в състояние
да го спре.*

*Аз съм
заоблачено време
няма сричка
глупаво въодушевление.
Понякога мисля,
че долавям обичта ти
в тънки чупки,
но трамваят минава
Неутешена,
дълго скитам
и очаквам да се разпадна.*

ВЪРВЯХ В ЗДРАЧА...

*Вървях в здрача
— яркосиня свещ —
и плачех.*

ЗАРАВЯМ СЕ ДЪЛБОКО...

*Заравям се дълбоко в неизвестното,
не бързам да открия равенство.*

Обичам

*на рибите очите,
есенните очертания.*

*На дъното си ти
със неочакван блясък,
от който оглушавам.*

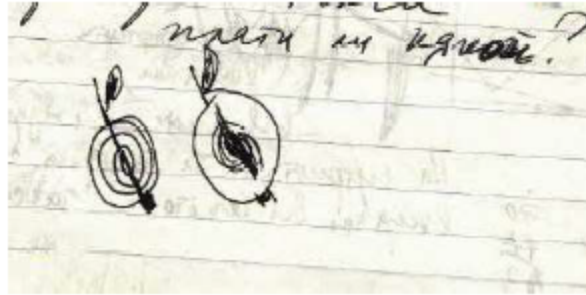

Идва нощ на голямо...

*Идва нощ
на голямо пране
с*

*ла-
би-
ринтни
чаршафи;
с дъх
на косата ти,
IN PROFUSION*

AROUND ME —
щастливец
с трънливо лице,
моя малка красавице.

ИЗПИТО, НЕПЛАТЕНО, НЕПРОСТЕНО...

*Изпито,
неплатено, непростено.
Кръчмарка глупава,
лукав пияница.
— Наесен друга
кръчма търся.
— На вересия
повече не давам.*

ПРЕДИ ДА МЕ ЦЕЛУНЕШ

*Цветя,
избухнали в паважа.
Ръце,
на възел хванати.
Тролеят спря,
мустакът му
провисна във очакване.*

НА ИЗЛИЗАНЕ ОТ КИНОТО

Добре стоиш на бял фон.

Не, не предсказвам.

Искам

тези чисти стени

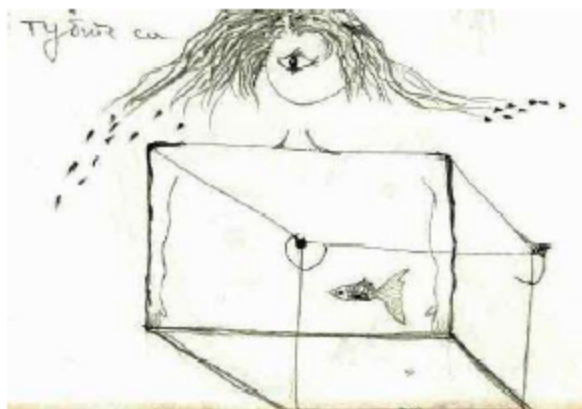
ръжда да не хванат.

Добре ти стои

бял фон.

Не бързай —

нека излезем последни от филма.

В УМЕНИЕ НЕ МЕ...

В умение
не ме въвеждаш,
Вратата на света
не ми отваряш,
но с писък
литваш към плътта ми.

Добре, че
към очите не поглеждаш.
Там
два жълти паяка
изплитат
ириса на изневярата.

НА МАМА

*Всички мои малки грешки
праведни и необмислени
поправяш,
Пращаш ми чорапи
и ме наричаш "мила" и „дете“.
Бележки с дребен почерк
и самота в огромна стая.
Коя си ти —
не те познавам, мамо.*

ПОГАЛЕНО ОТ ТЕБЕ...

*Погалено от тебе
мое име —
една безкрайно предана
зелена ябълка.*

СЪСЕДИ ПО МАСА

*Разкъсали яката
на тълпата
забили нож в пестници
готови всеки миг да ни захаят чашите,
наивно мислеха, че дирижират
концерт за маса и сие
с кафе за четирима.*

ПРИПОМНЯМ СИ ВИСОКИТЕ ДУВАРИ...

*Припомням си
високите дувари
на лицето ѝ,
към моите
 спускащи се
 изумено;
ръце, със камъни заети.
Мигът на нашата взаимност.*

ЯМА В ПОГЛЕДА...

*Яма в погледа,
пропаст в усмивката —
проста азбука
има омразата.*

ПО ЖАК ПРЕВЕР

И это — в един неочакван
момент
така, както дишаш
срещаш мен
по-точно аз — теб
Стрелката на часовника се завърта
около масата,
до която седиш
и божествено мигаш с клепачи.
Забравям тъгата
не плача
Дрехите стават бели
във здрача
Вървим
Ти — призрак
Аз — признак на влюбеност
Нещастно е така — да не мога
да те целуна
Виждам хълм, на него — къща.
(Уморително е.)

РЕСТАВРАЦИИ (НЕЖНИ)

Само глупакът
не може
да различи
въздишката на женското
ми
тяло
от всекидневните движения
Ръцете (в случая бедра)
една до друга молят
да се завърне
липсващия дух
защото
какво е дух без тяло
По-бързо ме спаси, погивам
„Осанна“, пее природата възстановена

img:{kartinka.png}

ЕДИН БЕЗКРАЕН ПРАЗНИК...

Един безкраен празник
им предложиха
и те потънаха
със всеотдаване,
а до стените —
крайпътните бутилки
(верни знаци)
И сън, и празник
Телевизорът не млъкна,
заглушаван от смеховете
на Nosotras
Взривове от смях
и зимно слънце
На сутринта внезапна мисъл:
„Среднощното такси плати ли някой?“

ЕМОЦИОНАЛНИ ПЕЙЗАЖИ

по Хулио Кортасар

Огъването
е един от дефектите
в стратегията за оцеляване.

Признаци на огъване —
чувство на огънатост
кашкаваленост при ставане от леглото
непоносимост към слънчева светлина
и желание да паднеш и да заспиш
на място

Защото всяко заспиване е една
кратка смърт,
но освежаваща

ОТБЯГВАМ УПОРИТО...

Отбягвам
упорито
всички учтиви думи
МОГА ЛИ
и БИХТЕ ЛИ
за мен са **ТЕРРА НЕПОЗНАТА**.
Оставете ме
В неучтивостта да си витая
Това за мен е самотата.

МОЯТА КАЛИГРАФСКА ЧЕТВОРКА...

Моята калиграфска четворка и гневният
отпор на устните ти.
Сто и четирдесет дни с теб.
Помня всяка котка на покрива; срещите
им, как се изгубваха
Зад първия комин.
Наместо дим — протяжна песен. Една
безименна, под НЕБОСФОРА любов.
Не ме прекъсвай. Тази дума е моя.
Какво, че българският
те познава по-добре от мен.
— Нима си пресмятала щастието.
— Не мислех, че си като тях. — Главата ми
сочи покрива.
— Не ти отива тонът.
„Много се обичаме даже“ — да кажа — но
гневът ме стисва
за гърлото.
Угасяш дима и си тръгваш.
Две учудени котки ме гледат.

ТОЙ ИЗВИКА ИМЕТО...

*Той извика името в лицето на къщата и
зачака.
Не се отвори с грохот кепенец,
не светна око.
Отвътре мишките загризаха тайната
надежда,
че онзи там
няма да дойде тук.
Във втория вик гласът изтъня
и се скъса.
Той се пострахува още малко, после
тракна с токове
и обърна гръб на влечугото.
Да би могло, то щеше да го захване за пеша
на палтото —
ей така, от инат.
Автомобилът подскочи и хукна нанякъде.*

ИСКАМ ДА ПОПИТАМ...

„Искам да попитам — каза тя —
звънецът защо не звъни, рождените дни
защо ми забравяш
и дори името ми не знаеш.
Когато се крием — от някого, някъде —
защо погледа ми отбягваш
и устните ти спят срещу моите.“

„А може би страдам — отвърна той —
за амнистия. Може би
искам
да ме помилваш без съд
и присъда,
без съдийска тога
и реферска свирка.
Губя те, докато вървя;
умираш в мен, докато спя
и не мога да счупя седмичната
колонка
от бензидължения
Дори името ти чуждее
и косите ти не ме познават.“

РАЗДЯЛА

„Та какво да ти кажа“ — казваш и
пресушаваш чашата —
малък алкохолен змей.

„Значи има.“

„Не, няма. Като изключим леката хрема
от погледа ти и...“

„Все едно, че...“

„Да, отгатна“ — палиш цигара с
излъскани жестове.

И аха да река, щом си рекъл, но ме убоща
лукавата карфичка на погледа ти.

Не,

не ще го бъде, няма —

и без да мисля дали бойлерът е изключен,
извиквам на помощ гнева, моят приятел.
Гледам как искрящите думи се забиват в
черепи ти.

Не те боли — не очаквам — не показваш.

МЕЖДУБЕЗРЕДИЕ

по Хулио Кортасар

*Я се опитайте да напишете бързо
„съюзи“ или „ъгъл“ в момент, когато
телефонът казва „клъц“ и усилено ви
пада на пода.*

*Защото ъ-то е така подобно на г-то в
своите завои, че ми се случва да паркирам
насред другия ред, без да мога да овладя
крайника с писалката.*

*Отгоре ми се хили една точка.
Обхваща ме иракундия. /Това е нещо
подобно на „II-ри институт“..!*

НЕЩО ОТ ПАРФЮМА ТИ...

*Нещо от парфюма ти, от извивката
на очите ти и конуса на полата ти
остава в мен и се олюлява, ненамерило
потвърждение
в моите форми и средства на
придвижване
Уморен, без дъх
Задължен, без желание
Аз съществувам, вперил мисъл в образа ти
Обичам ли те
Липсвала ли си ми досега
и защо сълзите заливат неудържимо
пясъчните брегове
Един скъсан сак и умора
в пет часа следобед —
нима после идваш ти
и твоето токсично въздействие?*

*Светът застива в целувката ни —
трещащо се кехлибарено желе.*

КАКВА СИ МИ ЦИГАНКА...

— Каква си ми циганка
с тия дрехи.
— Ма такваз хубава не си виждал.
— И си една Светла...
— Чшая ми викат.
— ... бяла-червена...
— Ела с мен.
— Уви — градът е решетка
сковала нежността ми
и аз не мога
географията ти да узная
да напиша карта
и съчинение
за реката
извираща изпод
бедрата
Всъщност всеки извор
е поява
на подземна вода
на един пласт потаен,
от години забравен
— Ама си... поет.
Ела.
Откога те чакам, не знаеш.

МИНАВАМ ПОКРАЙ ЕДИН АКВАРИУМ...

*Минавам покрай един аквариум
и през мътните завеси търся обрамчени в
бради лица,
с малко вайс по средата,
бълбукащи
в невидими траектории разговор.*

*Светлината е цинично тайнствена,
изтрива порива да вляза.
Така дете на стол висок
прощава се със земята.*

ТРИЦИ ЗА ГЛАДНИТЕ ПИЛЕТА

*Мислиш ли, че не знам този жест,
шмугващ се
при топлото ти рамо,
издърпващ една тайна презрамка;
рамка, която ме дели от теб —
истинската —
хвърлящ в луда игра очите ти.
В тези моменти искам да изоблича
ръката;
да спра тези омотани в страх зверчета;
да отразя в тях
своята динозавърска същност —
един страшен
и нежен в силата си царевичен кочан.*

ТЯ Е СУРОВА ПО ПРИРОДА...

Тя е сурова по природа и само наум те
нарича "любими" — любовта ѝ към, теб е
вече опитомена.

Така и ти вече не намираш в нея онази
неповторимост; онова страстно
стакато движение
на фламенко, което те увличаше
хипнотизираше
— като блясък от светкавица —

Сега светкавицата е синкавото пламъче
на окисжена и вече не се вълнуваш, когато
навън
вятър превива дърветата, а градушката
тропа
с изкуствени нокти по ламарини и не-
ламарини.

Сега вече всичко е друго
спокойно
уютно

и тъкмо се унесеш в сладка дрямка,
когато гневът ѝ раздира завесата на
тишината
и ти виждаш същата
онази
неповторимост
тънки линии
изящност

но в гневен вариант

Така тишината се превръща в затишие,
мълчанието ѝ — в заплаха,
мълчанието ти — в слабост

И ти би се запитал
„Боже, къде сгреших?“
но не го правиш,
защото си **ПРОТЕСТАНТИН**.

ТИ МЕ ВЗЕ В ПРЕГРЪДКИТЕ СИ...

*Ти ме взе
в прегръдките си
и усмихнато
и мълчаливо
ме потопи в река
от нежност*

*По течението се понесох
— листче замаяно —
на бързеите се завихрях
във вировете се потапах,
сенчести и тайнствени.*

*Леглото не е същото
Нощес —
непогаден
сам
и тъмен
Край мен —
рояк от мисли*

I HATE CLICHES

*My ability
to speak
sometimes fails
The words
d
a
n
g
l
e
in the air
Between you
and
me*

ALL MY UNANSWERED PRAYERS...

*All my unanswered prayers
go to God.
I mean my **MAILBOX**.
I switch on to „**DIVERT**“ and go to bed
hoping that some hours later
all my problems
would
have
been
uninstalled for me.
And what I mean is
all
the love
I've given you
in all
the words I knew
of love and her magic thereabouts,
all the hurt I have Okayed
and received
Your silences —
longer and darker
for little me,
lost in the tunnel
of my present life
And, if you decide
after an era of no messages
no mail,
no icq
that yes, I am your soul chat-mate
and send me a confirmation
of your suspicions,*

*a revelation of your feelings,
To God you'll answer
I'll be in an N/A mode.*

COLOUR BLUE

She looked at me
and
There I was
in her eyes.
Oh, no,
I thought,
Please don't.
I am spoken for.

SOMEWHERE, IN THE GALAXY

*The God of Maths sharpens his pencil with a
concentrated look, pulls one end of his
moustache, chews the other one and says:
— Right, time to do some calculations.
For it takes a lot of mental acrobatics and
eyebrow twitching to create a chain of events
so that the right two people could meet.
The world starts to spin faster as the
dramatic moment draws nearer;
unimportant events and incidents take place to prepare
the sequence;
neon lights start flashing
nonsense words and phrases come up on the
huge street screens;
**THE TRAFFIC AT THE ROUNDABOUTS KEEPS
GOING AND GOING — mesmerized —**
while the sun looks at all the commotion and
smiles benevolently
Something happens
Sounds like the breaking of an egg
like the jangling of a pot on the floor
like a quarrel
or a squirrel
like everything you've heard and yet not quite
and so they meet
First they don't know it
then they start suspecting
guessing
all cliches break like weak moulds
The God of Maths waxes his moustache, dons
on a sleeping net over it and with a happy*

*grin goes to bed.
A day's work done.*

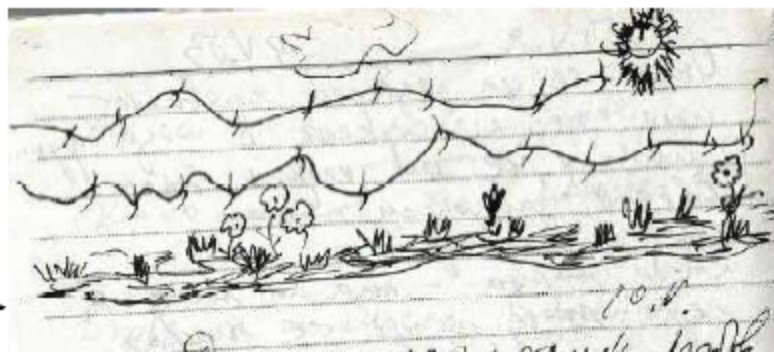

„DELICIOSA“...

„Deliciosa“ — they all tell me
Deliciosas cores
De vestido deslumbrante
Deliciosa and you never did

Deliciosa sits
in the magnificent hall
all alone

Is there a sadder sight —
A beautiful woman
all on her own

Издание:

Автор: Светослава Славова

Заглавие: Мразя клишета

Издание: първо

Издател: Стикс и Монида

Град на издателя: Казанлък

Година на издаване: 2020

Тип: стихосбирка

Националност: българска

Печатница: „Стикс и Монида Дизайн“ ООД

ISBN: 978-619-91174-3-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/12263>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.